

Zmiraj krasna je narava.

Zarja rujna se razliva
Čez plavoto čisto neba,
Veličastni se snežnici
Kopljejo v tresečem zlatu.
I meglice nježne, lahke
Plavajo po zračnom morju
Kakor ladjice leteče;
Nebom dirno veslajoče
Zlato sonce se pripelje
Iz svetov nam še neznanih,
Se vzdiguje na obnebju,
Svit i žar krog se zlivaje.
Po borštičih i po gajih
Zadonijo čudni kori,
Nježni, bistri, mili glasi,
Pevajoči slavo Boga.
Rahli pihlječek zibljuje
Rožic kronice leskeče,
Iz peresčekov gorečih,
Se zasveti svilla solza —
Nemo znamenjice radosti —
Stvarniku solzica hvale.
Pen' ce sreberne tje spuša
Po kamničkih skoz livado
Potok čisti, i prepěva
Žuborečo svojo pesem
U korove stvorja vsega.
I radosti napolnjeno
Mora serce izdihnuti:
„O prekrasna je narava!“ —

Leto je. Hudo pripeka
Žarko sonce na zemljico,
Ki otrudena zdihuje
Po dežja hladivnih kapljah.
Omaga je že nje žitje,
Ko joj kervca oživeča —
Vodka hladna posahnuje.
Kar naenkrat se uzdigne
Izzad gôr visocih verhov

Siv oblaček. Kakor da bi
Klicalo ga sonce, hitro
Plava k njemu, i če bliže —
Bolj strahobna je podoba.
Kot pošasti grozovite
Se ga primejo oblaci,
In u strašnom, urnom tiru
Se dervijo po obnebju,
Ki postaja černo — tamno.
I zašvigne žarna strela
Čez tamnino, in ko da bi
Znamnje bilo vsej naravi,
Zdaj razpoči ta vse veze.
Grom bobneči nebo stresa,
In u stermih gôr votlinah
Se stoglasno mu oglašā
Jek grozeči. I s podnebja
Se usipa gosta toča.
Slap verši, bobni gromeči.
Hudournik se naraša,
I poplavi, kar narava
Je vstvarila v radost našo.
V strašnom boju glasno pričā
Celo stvorje — nebo — zemlja,
Da se tudi v divjem sporu
Kar lepo je — lepo kaže.
I serce trepeče mora
Iz globine izdihnuti:
„O prekrasna je narava!“

Sonce plava že za gore,
Zadnje svoje svitle žarke
Razpošilja čez nebesa
In obliva zemljo zlatom.
Zadnji „z Bogom“ nam prinese
Hladni pihlječek jesenski,
Ki igra se milosladko
S pozlačenimi veršički.
Drevcev že orumenelih.
Že je sonce blizo grobu,

Potonuje v zlato morje, —
 Kar naenkrat zablisišo
 Gore v čarovitom svitu.
 Iz gorečega serca jim
 Pošlje sonce plam slovesni.
 Skale blede, osneženi
 U nebo kipeči verbi
 Se blišijo v njega žaru,
 Kakor demanti plameči.
 Zor rumeni opasuje
 Snežne verhe i zavija
 Zemljico v krasoto rajsko.
 Zmiraj bolj plamti i žari.
 Radostno kipe meglice
 Po prečistem, zlatom nebu,
 V lahke vjemajo perutke
 Krasne bojice blišeče.
 Zmiraj bolj pojema danak—
 Bolj bleđi in omaguje,
 Dok da zablisi v zahodu
 Mila zvezda zlatosvitla.
 I prevzeto mora serce
 Iz glo inē izdihnuti:
 „O prekrasna je narava!“
 Noč ca tiha zemljo trudno
 Je zavija v černo krilo.
 Vsa narava v sladkom miru
 Odpočiva i nabira
 Spet moči za mladi danak. —

Vse je mertvo. Zima ledna
 Je poslala na zemljico
 Mirijadno svojih hčeric,
 Snežnih zvezdic. Z njih je stkala
 Za zmerzelo zemljo krilce —
 Krilce krasno — sreberнено
 I čez njega se razpenja
 Tamno nebo neizmerno,
 I svetovi miglajoči
 Mu pošiljajo luč svitlo.
 Neštevilno milih zvezdic
 Blisketa se na obzoru,
 In u sredi zlatih lučic
 Tje vesla premila una
 Luč prečudno razlivaje
 Čez osneženo zemljico.
 Nje odeja blisketa se
 V milom svitu tak prečudno,
 Ko da biserji presvitli
 Bi po njoj se lesketali.
 Čudno dvigajo se kôpe
 Gôr visocih proti nebu,
 Segajo v obnebe tamno,
 Ko duhovi sveti, čisti,
 Kteri hrepene gor k Bogu.
 Čara takoga objeto
 Mora serce izdihnuti:
 „Zmiraj krasna je narava!“

Josipina Turnogradska.

Adam Mickiević.

Komu med Slovani ni znano preslavno ime poljskoga pèsnika Adama Mickievića? S iskrenim nadušenjem prebira vsaki Slovan njegova dèla. Gotovo bode tudi Slovence mikalo, kaj več o tem velikanu na polju slovanske književnosti slišati.

Adam Mickiević je rojen l. 1798 v Novgrodeku, litvanskem mèstu, od stare poljske rodbine. Po dokončanih prvih šolah se je podal na vseučilišče u Vilno, kjer se je posebno učenju naravskih navkov in starrinskih pisateljev oddal. Bister um, globoki čut in vroča ljubezen do svojega naroda so ga pred vsimi družimi že od mladih nog kinčale in odlikovale. Če je bila ravno istihdob Polska s francoskim duhom in slovstvom tako rekoč celo zaplavljenā, je naš bistrournni mladenč vendar svoje nalogo spoznal in pri njegovih prekrasnih lastnostih narodni pèsnik

postati odločil. Trud mu ni bil zastoj. Komej je leta 1820 svojo „Grażino“ in svoje balade izdal, je na mah vso mladež za se predobil. Pésen „Grażina“, ki je zastran sloga krona vsih njegovih del, pripoveduje dogodbe iz onih grozovitnih bojev v sredovéku, ki so jih Litvani s nemškimi vitezi ali Križarji prestati morali.

V te čás se je osnovalo društvo „Filoretov“; njegovo srédišče je bilo Vilnansko vseučilišče. Tudi Mickievič stopi v število družtvenikov. Pa komaj ruska vlada za društvo zazve, je dala vse kolovodje, in med njimi tudi Mickieviča prijeti in v tamnico vreči. Pa revščina in tuga duh pesniški samo zbuja in povišuje. V tamnici, v železju, v naj večej nevolji je sostavil Mickievič glasovitno: „Odo na mladež“, ktera je bila s takim nadušenjem sprejeta, da v cëlój Polskoj ne najdeš izobraženoga mladenča, ki bi ti je od besede do besede povedati ne znal. — Odtod je bil Mickievič odpeljan v Odeso, kjer je, pozabivši sužanjstva, svoja žlahtna čuvstva v prekrasnih: „Krymskih sonetih“ izleval in Krimejo s jasnim nebom povelečeval.

Iz Odesa je bil naš pësnik u Petrograd poklican, kamor se je že prej slava njegovih pesem razširila. Plemstvo in pisateljstvo, clo samoga Cara je tu za se predobil. Ovde je izdal svojega, „Konrada Wallerroda“, nad kterega krasoto so Poljaci in Rusi ostermeli. Sam ruski Car mu je svojo zadovoljnost sporočiti dal. Pësnik prosi zdaj za dovoljenje, v inostrane dežele potovati, in ga tudi dobi. Pred odhodom so mu njegovi ruski prijatelji dragocëno sreberno čašo podarili, v ktero so tudi svoja imena izrezati dali. Iz Rusije se je podal Mickievič l. 1829 na Nemško in se tam u Vojmiru s Götheom soznani. Kakor stara znanca, sta se zagerlila ta dva pesniška velikana. Stari nemški pësnik podari svojemu mladomu drugu pero, s kterim je bil svojega izverstnoga Fausta pisal in poprosi Mickieviča za njegovo podobšino, ktero mu je tudi neki francozki kiporezec napravil. Iz Nemške otide Mickievič v Francoško in odtod čez Planine u Italijo. Od ondod ga je poljska revolucija 1830 v svojo domovino pozvala. Spominu te nesrečne dogodbe je posvetil svojo dramo: „Dziady“, u kteroj s milimi glasovi pad svojega naroda opeva.

Iz Poljske otide Mickievič spet v Francozko, kjer je svoje: Knjige poljskoga naroda in potovanja izdal.

Lëta 1833 se je oženil s hčérjo glasovitoga pianista Krimanovsky-ga. Dve lëti poznej je izdal svojega: „Pana Tadeusza“ v kterem so življenje in dela poljskih plemičev s tako živimi barvami popisana, da se mora nad tim opisom vsaki poljski prognanik zjokati. — Lëta 1839 je bil v Lausano za profesorja klasične literature poklican in prihodnje leto v

Pariz za učitelja slavjanskoga jezikoslovstva od ministra Cousina pozvan. Tu se je krog njegove delavnosti scela preměnil.

Mickievičeva dela so sbrana prvič v Parizu 1828 na svitlo prišla in od tistihdob že večbarti v Lipnici in Parizu. Naj novejše njegovo delo je dveletni tečaj njegovih čitanj o slavjanskoi dogodivščini in književnosti, ki so tudi v nemški jezik prestavljena l. 1849 v Lipnici v štireh zvezkih na svitlo prišla. — Dandanas živi g. Mickievič na Francozkom, kjer se je celo književnim delom posvetil.—Njegove pësme dihajoi iskreno ljubav do domovine in človečanstva, zraven so pa tako krasno in živahno spisane in okinčane, da ga po vsoi pravici v kolo prvih slovan-skii klasikov postaviti moramo.

A. J.

Zertvovanje na Savi.

Nedaleč od pirujočii na brëgu Drave pod košatim dobom sloni mlad junak. Globoka zamišljenost in neznane želje mrače mu zorokrasno lice. Le včasii se oberne njegov pogled na društvo. Serce se mu trese nemira in njegovo bistro oko lovi željno valove dereče rëke. — V svojih domišlijah ne zapazi svojega starega prijatelja Staroslava, ki se mu sedaj v bojnom oblačilu približa, rekoč: »Triglav naj ohrani hrabroga Pervina (tako je bilo namreč mladenču ime), in boginja Živa naj mu krasno milenko podari!» Na to mu podá svojo roko, ktero mladenč serčno u svojo stisne.

»Hrabri junak! čmu sloniš tu nespokojen in tužen, ter motiš čisto veselje svojega naroda? Kaj je vzrok tvojega pobitega serca? Boj se pravične jeze Kurenta in Radegasta, ker se po nemarnom bogoljubnoj gostii uklanjaš.»

»Oj nikar toga, moj dragi!« mu zamolklo, pa vendar neprestrašen Pervina odgovori. »Ni mi več mar vašii lažajvii Bogov; nočem jim več služiti; le vašo zaslëpljenost obžalujem, ki se še klanjate nezmožnim malikom.«

»Pervina«, pravi Staroslav, »veliko krivico dëlaš ti našim bogovom. Tvoj narod, tvoji roditelji jih česte, in mili bogovi jih varjejo nesreče in vsega zlega. Ne bodi neveren svojemu rodu, ne zatajaj vëre svojii starišev! Glej kako vojvoda po svojej vëri s nami naklada. In ti bi se hotel vëre poprijeti, ktera naš narod tako nevsmiljeno preganja in čerti?«

»Zastonj so tvoje besëde«, mu Pervina s iskrenim nadušenjem odgovori. Ne vërujem več vašim bogovom, ki je jih peklo rodilo. Oni so lažajvi in nemajo moči vam pomagati. — Pretečeno jesen pridem v svojii dolžnostii na dvor vojvoda Valhuna. Tam je učil in razlagal pobožni Majoran, siv starček, vero Kristusovo. Ta vëra nas uči spoznati in častiti jedinoga Boga, stvaritelja nebes in zemlje. Te Bog je izvir vse ljubezni in milosti. On ne potrebuje kervave žertve, praznoga pirovanja; dobro serce, beli kruh in vino so mu naj drajšii darovi. Njegov navk je ljubëzen, neizmërna ljubëzen do Njega, do vsii ljudi kakor bratov med seboj. Oj, predragi moj Staroslav! zapusti vero krivice in malikov. Ma-

joran, vnet ljubězni do Boga in vsih ljudi če te podučiti in posvetiti u veri pravoga Boga, u veri kristjanskoj. Tedaj ti bo cvetela sreča na věke!

V tem se bliža Droh, ki je čul njegove iskrene besēde. Lice mu jeze plamti. Grozno se valijo oči pod zgerbanim čelom. Grozivno povzdigne svoj glas: Bodi proklet Pervina, zasmehovavec naših bogov, izdajica svojega naroda! Bodi proklet, dokler če nam Bel og zlato solace pošiljati, dokler budi Triglav nad oblaci, na zemlji in pod zemljoj!⁶⁶ Sedaj se pripogne, pobere kamen iz šumeče Drave in ga sopet zadervi u taisto s grozno besedo: »Pri černih mrakovih Čarta, pri nemiloy Morani se zarotim, da čem nevěrnoga Pervina, prej da mēsec svojo kroglo devetkrat napolni, darovati bogovom veselosti. Pogasi solnce in luno Černobog, in pokrij zemljo s vekovito nočjo, razpusli Perun svoje morivne strele med zemlje sinove, in raztergaj Triglav uzde vihrom in vodam, ako ne potopim odpadloga Pervina, kakor ovi kamen v globočini šumečega valovja!⁶⁶

Strašna zapissega se razbije po daljnem skalovju. Počasoma potihne gostilja in narod se razide. Grozne sklepe kovaje se zaklene Droh v svojo kočo.

III.

Nekterokrat je že vstalo solnce na jutru po prazniku Kurenta. Pervina vnet kristjan in zvěst služabnik svojega vojvoda jezdi proti dvoru Valhuna, ki je tedaj v Aguntu stanoval. Slabe vĕsti mu nosi. Sovraštvonaroda do kristjanstva narašća, Droh, Samo, Dodor in Avre i podpihujejo in šuntajo narod proti vojvodu in veri kristjanskej. Trumama se zbira zaslepljeno ljudstvo pod zastavami svojih kolovodjev. Vstaja se širi od dne do dne. Le hitra in silna pomoć zamore odstraniti grozećo nevilhto.

Tudi Valhun je spoznal, da je sam preslab, tih nemirov zagušiti. Zatorej sklene, se na Tasila, parskoga vojvoda, za pomoć obrniti. Sporoči to prevažno opravilo svojemu zvestomu Pervinu. V dnu serca se razveseli Tasil, začuvši prošnjo Valhuna; zakaj že davno je prežal na priložnost, kako bi rodovitne slovenske pokrajine pod svojo oblast spraviti zamogel. Kakor je bilo pričakovati, obljubi mu Tasil dovoljno pripomoć — in veselega serca hići Pervina spet na dvor svojega vojvoda. S velikim veseljem sprime težko pričakovanoga. Vse, kar mu je ljubo in drago, mu ponuja izbrati. Pervina pade na kolena pred svojim gospodarjem, s ponižnostjo rekoć: »Visoki gospodare! znano ti je, da mi je Višnji vsega blaga v obilnosti podaril; ako mi hoćeš pa kako posebno milost skazati, podari mi, vĕm da je ne zasluživ, roko zornolićne tvoje Ljudmile. Ljubim jo iz globine svojega serca, in moja ljubezen je najdlja tudi v njenom sercu oglasa! Ne odreci mi je, če me hoćeš na věke srećnoga storiti!⁶⁶

Sladko smehlja je mu vojvoda odgovori: »Krasen in junaški mladenc! vrĕden si moje Ljudmile, ali spomni se, kaj nas čaka. Ni zdaj časa svatovšćini in veselovanju. Ko bo pa konec nemilih nemirov, ko se poverne blagi mir v moje dežele, tedaj vaju naj združi za vselej sveti zakon!⁶⁶ — Rajsko veselje pri tih besēdah Pervina prevzame! Nove moći mu klijejo v sercn. Poguma navdušen pričakuje prihodnjih - kervavih dni.

Med tim dohaja glas za glasom, kako se shajajo in zbirajo vstajniki na Dravi in Savi in po vsih slovenskih deželah. Vse se vzdiga in pripravlja na boj. Posebno razserdi kristjane, zvediti, da na strani svojega vojvoda Parci stoje, katerih divjost in grozovitost so že prejšnjih let skusili. Bojna bandera veje po celi Slovenii. Puntarji napadajo kristjanske sosedščine, in doprinašajo v svojej serditosti največa nečloveštva; ropajo i požigajo cerkve in stanovanišča kristjanov, mučijo in preganjajo kristjanske duhovnike da je joj.

Valhun zbere svoje zveste trume, in gre, zaupaje na sveto vero, za katero bojuje, nezadovolnikom nasproti. Tudi Tasil napade s silnoj armadoj pagane. Puntarji se ne morejo vbriniti dvojnemu napadu, ter se vmaknejo v svoje lèseve in nepristopne kraje.

S tim je bil punt na videz zadušen in potlačen; ali u sercih paganov je vrelo sovražtvo do kristjanskoga imena še hujše kot prej. Viditi, kako nevsmileno ravnaajo Parci z vjetimi, kako mučijo i morijo branitelje stare svobode in pravice, je s novim serdom, s strašno željo osvete njihova serca napolnilo. Kakor kervižejni volkovi so padli Parci čez njih žertvenike (oltarje) i svetišča bogov, ruvajo in sêkajo svete gaje in posvečene lipe. Verh tega še pripelje ptujec gospodar neštevilno trumo knezov in lastnikov v deželo, da jih na mēsto pomorjenih domačih vojvodov in glavarjev postavi. S ptujimi pride tudi ptuji jezik v naše kraje, vse domače se pak zatira in preganja. Ni se bilo taj čuditi, da so se na čas potlačeni Slovani s vso močjo spet vzdignuli, ko so komej Parce čez meje svoje dežele vèdéli. (Dalje sledi.)

I. bukve iz Iliade.

(Poslovenil iz gerškoga Jan. Ferdina.)

Kuga — jeza.

Jezo zapoj, boginja, Pelejeviča Ahila,
Kvarno, ki zlega nezmerno Ahajcem je naklonila,
Slala v Hades duhove mnogo pogumnih možakov,
Nje same pa podajala psom v požertvo i ticam

5. Verste vsaktere — tak Cenova volja se je spolnovala —
Od kar v prvo nasprot si vstopita se prepiraje
Vodja možev Atrejevič ino nebeški Ahilej.
Kteri bogov nevmerjočih razdražil ju je v bojevanje?
Letin in Cenov sin. On se nad kraljem razjezil,
10. Hudo bolest poslal je med vojsko, so padale ljudstva,
Ker Atrejevič storil nečast je Krizu duhovnu.
Prišel namreč bil ta je k jadernim ladjam Ahajcov,
Oprostili si hčer, prinesel nezmerno odkupo,
Venec deržal v rokah je dalekostrelca Apola,
15. Žezlu na zlatom ino vesoljne Ahajce poprosi,
Slasti pa Atrejeviča oba, vreditelja ljudstev:
„Atrejeviča in dobroošinjeni drugi Ahajci,
„Naj dodelé vam bogovi, olimpskih poslopij gospodje,

- »Priama mesto razsuti, in zdravi dospeti domovje,
20 »Hčer pa ljubó oprostite meni in vzamite odkupo,
Cena sinú spošтовaje, dalekostrelca Apola.«
Vsi na mestu sicer poterdijo drugi Ahajci,
Spošтовati duhovna in drago odkupo sprejeti.
Ni pa dopadlo letó Agamemnu, Atrejeviču.
25. Ampak odpošlje ga z gerdo in silne besede izreče:
Da te nikdar več, sivec, pri ladjah vtolih ne najdem,
Ne se mučéčega zdaj, ne v posled pridšega zopet,
Bogme ne bilo ti var bi ne žezlo ne venec bogova,
N je ti oprostil ne bom, dokler obide jo starost,
30. V našem domovju, v Argu, daleč od njenoga doma,
Delajočo na statvah i post' ljo mi postiljajočo. —
Tode zdaj pojdi, ne jezi nikar me, da srečno se verneš.
Tak je govoril, se zbal je starček i govor poslušal.
Šel molé je ob brežini silno šumečega morja,
35. Mnogo potem v samoti gredé je molil bil starček
Kralja Apola, ki lepolasa ga Leto rodila:
»Čuj me, srebrolok, ki vzel si Krizo u brambo,
»Ino Kilo presveto, ki Tenedos močno vladuješ,
»Smintej! Ako sim kdaj ti okinčani hram bil ovenčal,
40. »Ako kdaj ti v resnici stegna debela zažigal
»Volov al koz, tak željo letó mi dopolni,
»Tvoje strelíce za moje solze pokoré naj Danajce!«
Tak je govoril molé, ga slišal je Tebos Apolon.
Šel iz višav je Olimpa, serce kipi mu serdito,
45. Lok mu visi na ramah so celo zadelanim tulom.
Žvenknejo na ramah mu pušice jeznomu v sercu,
Ko se premika. On pa je stopal noči podoben;
Vsedel potem se vstran od ladij, ter spustil pušico.
Loku srebernomu strašen zazvon se odmeva veršeče.
50. Mezge vskonca sicer in divje pse je pobijal,
Ali poznej v nje same prebritke strelíce izpuščal,
Ter jih zadeval; in vedno gorijo gromade mertvaške.
Dni že devet leté po taboru strele bogova,
V zbor pa desetoga dne pozove ljudstvo Ahilej,
55. Dala v misel le to bilá beloroka mu Hero,
Ker omiluje Danajce, jih viditi vedno merjoče.
Ko pa zberó se oni in vesoljni snidejo v zboru
Tak govori jim, kviško vstal berzonogi Ahilej:
Atrejevič jez menim, nazaj da v blodenje zagnani
60. Gremo domú, če zamogli bi smerti saj se vogniti,
Ako davi zares i vojska i kuga Ahajce,
Pa vender, kaka vedeža barajmo pred al duhovna
Al tud sanj izlagavca — kajti tud sanj je od Cena —
Ki bi razložil, zakaj tak serdi se Tebos Apolon;
65. Se li jezi nam zavolj obljuje, al hekatombe,
Ino bi darni dim brezmadežnih koz ali ovnov
Hotel sprejeti in tak odverniti nam grozno pogubo.
Tak jim govoril je in se vsedel potem.

(Dalje sledi.)

Književni pregled.

Slovník všeslovansky od Josefa Franty Šumavského. Taisti bo obsegel slova (beséde) vsih glavnih slovanskih narečij, posebno ruskoga, polskoga, českoga in jugoslovanskoga poleg naj boljših dosedajnih slovníkov. Verh toga bo v njem tudi mnogo besed iz cerkveno slovenskoga in bulgarskoga jezika. Vsakomu slovu bode pristavljena nemška pomemba. Naj prej bo izdan slovansko-nemški del, kateri bo okoli 80 tiskanih pol obsegel. Kdor se do mesca aprila naroči, dobi nemško-slovanski del za 5 zlatov (gld). More se pa tudi na vsaki zvezček od 4 pol s dvajstimi krajcarji sr. naročiti. Ni dvomiti, da se bo prav veliko naročnikov oglasilo.

* Staroslovanski sbornik od preslavnoga P. Šafařika. Taisti obseže posebno legende o Cirilu i Metodu, o sv. Savi, v sv. Simeonu i druge za staro serbsko dogodivščino preimenitne spise. Verh tega je sborniku tudi dodanih nekoliko staroserbskih listin. Uvodi k legendam i listinam, ktere se morejo tudi posebej dobiti, so v českom jeziku spisani. Zarés dragocéni zaklad za slovansko filologijo.

Z m e s.

Domovina mi je mila.

Rus imenuje svojo domovino sveto, Francoz lépo, Angličan staro, Nemec dobro, Čeh milo itd. Kako pa jo zove Slovenec? Mende milo; vsaj je nagibov dovolj jo milovati. Dom mi je ljub, domovina mi je draga; pa, če pomislim stiske, v kterih vzdihá, se mi milo stori, se mi omili, jo milujem. Milo jo imenujem, in ona me milo pogledaje zove: Mili dečko! mili sinko! Milko!

Med i pelin.

* Dragi brate! naznaniti Ti moram pred vsim drugim veselo novico, da se je v domačej Št. Jakopskej fari (v Rožju) z novim létom: slovensko bravno društvo začelo. Okoli dvajset udov je že pristopilo, ki po rajnišu ali po 40—30 kr. na leto za nakupovanje bukev plačujejo. Vem, da se jih bo kmalo še veliko več oglasilo. Posebna hvala, da je to društvo v življenje stopilo, gre našemu preljubljenemu gosp. kaplanu, Lambertu Ferčniku, ki se pri vsakej priložnosti v šoli in zvonaj šole na vso moč za naš mili jezik poganjajo. Bog daj vsim Slovencem srečo, zdravje in vročo ljubezen do svojega jezika v novem létu!

Greg. Janežič.

*) Kdor bi hotel k ustanovljenju toga bravnega društva, hodi si s bukvami ali s denarjem kaj pripomagati, naj darilo vredništvu béle pošle. A. J.

Poprava.

V imeniku čast. g. naročnikov so bili po pomoti izpuščeni: g. Karl Bauer fajm. v Žrevcu; g. Pečnik Miha, učitelj v Podgorjah; g. Luk Roter, c. k. davkni inšpektor v Kamniku, in g. Juri Šabat, bogoslovec v Gradcu. Prosimo, nam to dobrovoljno doprinesti.